

Arrest

nr. 202 433 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 21 april 2017 België is binnengekomen, diende op 28 april 2017 een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 november 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 17 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/04/2017

Overdracht CGVS: 05/05/2017

U werd 13 oktober 2017 van 09.03 tot 13.20 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester Verstrepen was van 09.13 tot het einde van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Elay subclan van Rahanweyn te behoren. U werd geboren op 8 augustus 1979 te Jamecada-Dheenta, in het district Buurhakaba, in de regio Bay, waar u gans uw leven woonachtig was. U heeft geen school gelopen. U verklaart in 2009 slachtoffer te zijn geweest van verkrachting. In 2014 begon u samen met uw broer met de verkoop van khat. U verkocht 's ochtends melk te Buurhakaba, nam khat af van de vrouw van uw oom en smokkelde de khat in de lege melkkannen naar uw dorp Jamecada-Dheenta waar u achterin het theehuis werkte en uw broer voorin de khat verhandelde. 5 april 2017 kreeg u een telefoon en werd u gezegd te stoppen met wat u bezig was. Uw broer schilderde het af als een grap van jongelingen en jullie gingen door met de verkoop. 7 april ontving u een tweede telefoontje. Aangezien jullie veel geld verdienden met de verkoop van khat, besloten jullie ermee verder te gaan. 8 april echter werd uw broer vermoord en vluchtte u weg. U hield zich schuil in de nabijheid van uw huis en ging vervolgens naar Qardho waar u geholpen werd door twee mannen en naar Jiro Kulow werd gebracht. In Jiro Kulow ontmoette u A. die u naar Kenia begeleidde. 14 april 2017 kwam u in Kenia aan en na 6 dagen verliet u Kenia met het vliegtuig. 21 april 2017 kwam u in België aan en 28 april vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest VGV (Dr. Focsal, dd. 04/08/2017) en een paspoort van GAMS neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2-5)), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw recent verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst en tevens de recente woonplaats zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken recent in Jamecada-Dheenta in het district Buurhakaba in de provincie Gedo te hebben gewoond. Dat u niet op de hoogte bent van overstromingen van oktober/november 2015 die een enorme impact hadden op de omgeving waar u woonde en op de districtshoofdplaats Buurhakaba waar u dagelijks naartoe ging, ondermijnt uw verklaringen daar tot april 2017 woonachtig te zijn geweest.

In de Somalia flash update van 27 oktober 2015 staat dat er 4500 mensen van 10 dorpen in het district Buurhakaba in de regio zich hebben verplaatst naar de stad Buurhakaba na hevige regenval die resulteerde in overstromingen. De flash update van OCHA van 6 november 2015 stelt dat er volgens het Protection & Return Monitoring Network (PRNM) ongeveer 8900 mensen ten gevolge van overstromingen in Buur Hakaba zich hebben moeten verplaatsen. Toegankelijkheid zou een uitdaging zijn geweest daar een deel van de weg en de brug vlakbij Buur Hakaba zo goed als onberijdbaar waren. Sterker nog, in een artikel van GoobjoogNews staat te lezen dat de brug in Buurhakaba instortte na hevige regenval. In het rapport van FAO en SWALIM van 13 november wordt een lijst van dorpen gegeven die getroffen werden door de overstromingen. De meerderheid van deze dorpen liggen in de nabijheid van uw dorp en de districtshoofdplaats Buurhakaba (zie administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS verwijst u naar zware overstromingen in de regio die plaatsvonden voor uw huwelijk. U gevraagd of dat recent ook gebeurde, stelt u dat er recent niet zoveel regen was en dat het niet zo ernstig was als toen. U gevraagd wanneer het voor het laatst hevig regende, stelt u 4 gu's geleden een goede oogst te hebben gehad. U geconfronteerd met de bevindingen van het Commissariaatgeneraal, namelijk dat er in oktober 2015 een zware overstroming plaats zou hebben gevonden waardoor mensen zich moesten verplaatsen en zelfs de brug instortte, vraagt u eerst of 2011 werd bedoeld, en ontkent u nadat verduidelijkt wordt dat het 2015 betrof. U nogmaals geconfronteerd met de informatie, antwoordt u geen regen te hebben gehad die jullie heeft verplaatst en toen een goede oogst te hebben gehad. Nadat u wordt meegedeeld dat 8900 mensen zich ten gevolge van de overstroming genoodzaakt zagen te verplaatsen, stelt u dat er mensen waren die vluchtten ten gevolge van de droogte. U erop gewezen dat het niet gaat over een droogte, maar een overstroming, antwoordt u dat die mensen zich niet hebben verplaatst van uw dorp en dat het kan zijn dat Elay mensen naar andere plaatsen gingen. U voegt toe dat de regen de brug niet heeft vernield (zie gehoorverslag CGVS, p. 24-25). U bent duidelijk niet op de hoogte van de overstroming die uw omgeving trof in oktober 2015. Dat spreekt ten eerste tot de verbeelding daar u verklaart dat u toen u daar woonde dagelijks naar Buurhakaba ging (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en dat de vrouw van uw oom die u de khat leverde daar woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, toont aan dat u in oktober 2015 niet langer woonachtig was in het district Buurhakaba.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Buurhakaba gelegen in de regio Gedo. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jamecada-Dheenta in het district Buurhakaba heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio in 2017 hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest VGV (Dr. Foocsal, dd. 04/08/2017) en een kaart van GAMS neer. In het medisch attest wordt vastgesteld dat u type II besneden bent (excision du clitoris et des petites lèvres, l'orifice urétral est libre). Volgende gevolgen worden beschreven: une dysménorrhée sévère et une cicatrisation vicieuse au niveau des épisiotomies eues lors de ses accouchements. U gevraagd waarom u deze documenten neerlegt, stelt u in 2009 ten gevolge van een verkrachting een wonde te hebben opgelopen en de dokter te hebben willen laten zien welke problemen u had met uw besnijdenis. Wanneer u echter wordt gevraagd welke vrees u met betrekking tot uw besnijdenis koestert bij terugkeer naar Somalië, begint u over uw problemen met Al-Shabaab. U verduidelijkt dat het over uw vrees aangaande uw besnijdenis gaat, stelt u reeds besneden te zijn geweest, dat u afziet door de wonden die u opliep tijdens de verkrachting en dat u bij terugkeer opnieuw zal worden verkracht. Hierbij moet opgemerkt dat de verkrachting dateert van 2009 en u –volgens uw verklaringen die door het CGVS in twijfel worden getrokken – nog tot april 2017 in uw land van herkomst woonachtig was en een normaal leven leidde als werkende vrouw met een man en kinderen. De door u aangehaalde verkrachting betreft bovendien een eenmalig feit. U kan overigens niet hard maken bij terugkeer opnieuw te zullen worden verkracht daar u louter stelt dat verkrachting 100 % verspreid is, wat geen concrete en persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van uw persoon aantoonst (zie gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Het door u neergelegde paspoort van GAMS staat los van uw (recente) herkomst en kan bovenstaande conclusies bijgevolg niet wijzigen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 13/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. In de loop van het gehoor werd nogmaals benadrukt dat indien u uw regio van herkomst reeds eerder verliet, dat niet noodzakelijk een probleem is. U verklaart dat u niet lang geleden bent vertrokken en dat er in 2016 geen oogst was omwille van de droogte (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U werd er ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikel 12, 15 en 17 van de Richtlijn van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (“Procedurerichtlijn”), artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 20 en 21/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (“KB 11 juli 2003”) en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster gaat in de eerste plaats in op het relatief belang van het recent verblijf in haar dorp in Somalië. Zij stelt verder dat er geen gegronde twijfel kan bestaan over het recent verblijf. Ten derde meent zij dat de kernelementen identiteit, herkomst, problemen en reisweg niet in vraag worden gesteld. Ten vierde staat het vast dat zij in Somalië werd besneden en verkracht. In een vijfde punt betoogt verzoekster dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep. Tot slot concludeert verzoekster dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In de eerste plaats voert verzoekster aan dat het aantonen van een recent verblijf geen voorwaarde is die vervuld moet zijn om de vluchtelingenstatus te krijgen. Hiervoor bestaat geen juridische basis en zij citeert uit een rapport van BCHV (verzoekschrift, stuk 2). Aangezien de herkomst en het asielrelaas niet in twijfel worden getrokken, kan het recent verblijf helemaal geen doorslaggevende rol spelen. In dit geval gaat het over een periode van anderhalf jaar, namelijk vanaf de overstromingen van oktober-november 2015 tot verzoeksters vertrek uit Somalië op 10 april 2017. De bestreden beslissing stelt haar verblijf tot oktober 2015 niet in vraag en uit het CGVS-interview blijkt dat zij de herkomstvragen tot dan wist te beantwoorden. Zo sprak verzoekster over de komst en de aanwezigheid van AMISOM in haar regio vanaf 2013 en over de vorming en de impact van de “South West State” (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 24-25). Zij stelt dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij het laatste anderhalf jaar bescherming heeft gekregen in een derde land, wat bovendien door de commissaris-generaal dient te worden bewezen.

Verder betoogt verzoekster dat de onwetendheid over een incident onvoldoende is om het recent verblijf ongeloofwaardig te achten, los van het feit dat dit onvoldoende is om internationale bescherming te weigeren. Zij herinnert aan de onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op de commissaris-generaal rust, die een nauwkeurig en afdoende onderzoek moet doen op basis van de uitgebreide en volledige informatie over Somalië, op basis van alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Zij verwijst hiervoor naar de Europese regelgeving die werd omgezet in artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Ook het EHRM dat zich uitspreekt over de toepassing van artikelen 3 en 13 van het EVRM wijst op een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging. Wat de samenwerkingsplicht betreft vermeldt verzoekster ook rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij haalt aan dat een deugdelijk onderzoek, conform het gehoorhandvest (verzoekschrift, stuk 3) en de Europese regelgeving, inhoudt dat de commissaris-generaal minstens andere recente incidenten in verzoeksters regio had moet bevragen en het belang ervan uitleggen. Verzoekster advocaat heeft op het einde van het CGVS-interview nog opgemerkt dat een enkel element niet voldoende is om het recent verblijf in twijfel te trekken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 36), maar er gebeurde geen verder onderzoek.

Verzoekster bekritiseert ook het motief inhoudelijk, herneemt een uittreksel uit het CGVS-interview en blijft erbij dat zij zelf niet werd getroffen door de overstromingen en dat zij hier geen weet van heeft. *“De brug nabij/in Buurhakaba”* waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is erg onduidelijk. Er zijn immers meerdere bruggen in en rondom Buurhakaba. De brug die verzoekster kent als de brug van Buurhakaba, namelijk de grootste brug die leidt naar de districtshoofdplaats Buurhakaba, werd in elk geval niet verwoest door hevige regenval in 2015. Het is deze brug die verzoekster dagelijks gebruikte om van haar dorp naar Buurhakaba te gaan. Verzoekster legt een attest van het districtshoofd en een videofragment (verzoekschrift, stukken 4 en 5) voor om aan te tonen dat niet de grote brug die zij nam, werd verwoest, maar wel een veel kleinere brug die zij zelfs niet als brug beschouwde. In het videofragment is één van de districtsouders te zien die de brug van Buurhakaba toont en uitlegt dat deze niet werd verwoest. De man toont eveneens de kleinere brug, die wel werd beschadigd maar die zij een *“cave”* (grot, hol) noemen. In het videofragment is ook het districtshoofd zelf aan het woord. Hij bevestigt dat hij verzoekster, haar ouders en kinderen kent en dat verzoekster een inwoner is van zijn district en lid van zijn stam. De foto van de brug die voorkomt in administratief dossier (landeninformatie, stuk 14, nr. 6) lijkt in elk geval niet de brug te zijn die verzoekster dagelijks nam en die bij verzoekster en haar dorpsgenoten bekend is als *“de brug van Buurhakaba”*. Verzoekster spreekt spontaan over de droogte in haar regio, omdat het vooral de droogte is die haar is bijgebleven, want heel Somalië wordt al enkele jaren getroffen door ernstige droogte (verzoekschrift, stuk 6). De bestreden beslissing vermeldt trouwens dat het dorp niet zelf werd getroffen door de regenval. Omdat verzoeksters dorp, noch de weg die zij dagelijks aflegde via de brug naar Buurhakaba niet (ernstig) getroffen werden, zijn er verschillende mogelijke redenen waarom verzoekster niet op de hoogte bleek van de regenval in oktober-november 2015. Dit hoeft in elk geval niet te leiden tot de conclusie dat zij toen niet meer in haar regio verbleef.

Ten derde meent verzoekster dat de kernelementen identiteit, herkomst, problemen en reisweg niet in vraag worden gesteld. De problemen die aanleiding gaven tot verzoeksters vlucht uit Somalië, namelijk de problemen die zij en haar broer kenden omdat ze khat verkochten, speelden zich bovendien af net voor verzoeksters vertrek uit Somalië, dus begin 2017. Verzoekster vertelde op gedetailleerde en doorleefde wijze wat er is gebeurd en hoe haar broer op 8 april 2017 voor haar ogen werd vermoord. De commissaris-generaal trekt deze gebeurtenissen niet in twijfel, maar noteert dat deze problemen met Al Shabaab moeilijk te weerleggen zijn (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20, 28 e.v. en 38). De problemen van verzoekster speelden zich af tijdens de periode waarvan niet wordt geloofd dat verzoekster in Somalië verbleef. Het is echter tegenstrijdig enerzijds het recent verblijf niet geloven en anderzijds het asielrelaas aan te nemen. De geloofwaardigheid van verzoeksters problemen vormt in dit geval zelfs een bevestiging van de geloofwaardigheid van haar recent verblijf, omdat beide zaken intrinsiek verweven zijn.

Ten vierde staat het vast dat zij in Somalië werd besneden en verkracht. De bestreden beslissing motiveert onterecht dat van verzoekster wordt verwacht dat zij aantoonde dat zij opnieuw zal worden verkracht bij haar terugkeer naar Somalië. Vooreerst bevestigt objectieve landeninformatie verzoeksters verklaringen dat verkrachting wijdverspreid is in Somalië (verzoekschrift, stukken 7 en 8). Bovendien is het niet aan verzoekster om aan te tonen dat zij opnieuw verkracht zou worden, gelet op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verkrachting en de besnijdenis van verzoekster zijn een duidelijke aanwijzing dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het is aan de commissaris-generaal om aan te tonen welke goede redenen er zijn om aan te nemen dat verzoekster in de toekomst er niet opnieuw slachtoffer van zal worden. Deze goede redenen blijken niet uit het administratief dossier.

In een vijfde punt betoogt verzoekster dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep. Zij citeert hiervoor rechtspraak van het EHRM, artikelen 1, 12°, en 48/5 van de Vreemdelingenwet en Europese regelgeving. Verzoekster valt hieronder onder als persoon die verkracht werd. Deze kwetsbaarheid samen met de vereiste van een individuele beoordeling en de samenwerkingsplicht, nopen de commissaris-generaal tot een extra zorgvuldig en voorzichtig onderzoek en tot een soepelere beoordeling van verzoeksters asielaanvraag.

Verzoekster concludeert dat haar identiteit en herkomst uit Zuid-Somalië niet in twijfel kan worden getrokken. Het staat eveneens vast dat zij er tot oktober 2015 heeft verbleven, dat haar familie er nog steeds verblijft en dat zij er in het verleden reeds werd verkracht. Verzoekster werd besneden en ondervindt hiervan nog steeds pijnlijke fysieke gevolgen. De problemen die zij met Al Shabaab ondervond en die hebben geleid tot de moord op haar broer en tot haar vlucht, zijn naar het oordeel van de commissaris-generaal *“moeilijk te weerleggen”*.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert zijn er voor verzoekster wel degelijk voldoende elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Aan verzoekster kan op zijn minst het voordeel van de twijfel worden toegekend. Indien anders zou worden geoordeeld, is in elk geval een grondiger onderzoek nodig van verzoeksters recent verblijf.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep legt verzoekster volgende documenten neer:

- een nota van het BCHV van 19 december 2016 in de zaak van mevrouw A. (stuk 2);
- een uittreksel uit het "Gehoorhandvest" van het Commissariaat-generaal (stuk 3);
- een getuigenverklaring van de districtscommissaris van 12 september 2017 (stuk 4);
- een videofragment over de brug in Buurhakaba (stuk 5);
- een uittreksel uit een rapport "Rapid Results Drought Response Plan Somalia 2016/17" van FAO (stuk 5);
- een uittreksel uit een rapport "2016 Country Reports on Human Rights Practices – Somalia" van US Department of State van 3 maart 2017 (stuk 7);
- een uittreksel uit een rapport "Algemeen ambtsbericht Zuid- en Centraal-Somalië gecorrigeerde versie" van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2017 (stuk 8).

2.1.3. In de nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal toe dat geen gegronnd middel werd aangevoerd. Hij betoogt als volgt:

"Er kan vooreerst niet worden ingezien op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen (RvV, nr. 95 274 van 17 januari 2013; RvV, nr. 123 899 van 14 mei 2014).

Verweerder merkt vervolgens op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, nr. 168.403 van 2 maart 2007; RvS, nr. 166.392 van 8 januari 2007). Verzoekster maakt in haar eerste en enig middel weliswaar melding van een schending van artikel 51/4 Vreemdelingenwet, doch laat geheel na om in concreto te duiden op welke wijze de bestreden akte er een schending van zou vormen.

[...]

Verweerder antwoordt dat uit artikel 4, leden 1 en 2 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat "[d]e lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen", en "[d]e in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient." Waar artikel 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS tevens alluderen op het gegeven van "relevante" elementen, meent verweerder dat zulks in diezelfde zin begrepen moet worden.

[...]

Verweerder meent dan ook dat verzoeksters "recent verblijf" teruggebracht kan worden onder de noemer "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" en derhalve onverkort een dergelijk "relevant" gegeven betreft bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het spreekt volgens verwerende partij overigens voor zich dat verzoeksters doen en laten, verblijfplaats(en) en dito omstandigheden vóór haar komst naar België wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of zij een nood aan internationale bescherming kan doen gelden, niet alleen omdat een verblijf en juridisch statuut in een derde land zich mogelijks verzetten tegen de toekenning van zulk een bescherming, maar met name ook omdat het géénszins uitgesloten is dat verzoekster reeds elders in Somalië op duurzame wijze verbleef (en nationale bescherming genoot), temeer daar de globale (veiligheid)situatie in Somalië regionaal op significante wijze kan verschillen en de bestreden akte dienaangaande overigens poneert dat "het niet volstaat om louter te verwijzen naar [de] Somalische

nationaliteit en dat het voor de beoordeling van [de] asielaanvraag van uitermate groot belang is dat [verzoekster] een duidelijk zicht geeft op [haar] eerdere verblijfsplaatsen voor haar komst naar België.”

[...]

Daar gelaten verzoeksters oorspronkelijke regio van herkomst uit Somalië, benadrukt verweerder dat uit de bestreden akte genoegzaam blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij (minstens) sinds oktober 2015 nog woonachtig was in het district Buurhakaba. Voor zover verzoekster het belang van haar doen en laten sindsdien tracht te relativeren of minimaliseren, verwijst verweerder naar het hierboven [...] gestelde met betrekking tot de relevantie van zulk een aspecten gelet op zowel de regionale verschillen in Somalië zelf (vaststelling die verzoekster trouwens geheel ongemoeid laat) als een eventueel verblijf in een derde land. Waar verzoekster in verband met dit laatste meent dat de bewijslast in dit verband bij het CGVS zelf ligt, antwoordt verwerende partij dat de onderzoeks- of samenwerkingsplicht te dezen logischerwijze slechts aanvang neemt voor zover verzoekster vooreerst effectief inzicht geeft in haar reële situatie (zie infra) en er bezwaarlijk van het CGVS verwacht kan worden dat een aantal hypothesen in abstracto verkend worden terwijl verzoekster bewust nalaat om de nodige inhoudelijke aanknopingspunten aan te reiken.

[...]

Wat betreft de vaststelling dat verzoeksters recent verblijf in Somalië in essentie louter op grond van één enkel element ter discussie wordt gesteld, antwoord verweerder vooreerst dat het tot de appreciatiebevoegdheid van het CGVS behoort om uit te maken welke elementen afdoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de uitkomst van een welbepaalde vaststelling of beoordeling te schragen. Dat de waarachtigheid van verzoeksters recente herkomst in voorkomend geval geheel op de helling komt te staan door één zulk element vormt naar mening van verweerder evenwel géén schending van de motiveringsplicht of appreciatiebevoegdheid, daar het element waarvan sprake in feite steun vindt in het administratief dossier en in rechte voldoende draagkrachtig is om de vaststelling en conclusie die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft, te dragen. Verweerder verwijst in dit verband tevens naar wat hieronder [...] aan bod komt.

[...]

Verwerende partij vervolgt dat het CGVS weliswaar een onderzoeksplicht heeft, en de plicht heeft actuele en relevante informatie te verzamelen over de algemene situatie in verzoeksters land van herkomst, doch dat zulks géénszins een zogenaamde “gedeelde bewijslast” in hoofde van het CGVS impliceert. Dit ligt volgens verweerder in lijn met het arrest van het Hof van Justitie met betrekking tot de zaak MM tegen Ierland (C-277/11) van 22 november 2012, zoals wordt bevestigd in de zaak J.K. e.a. t. Zweden. In dit arrest wijst het EHRM er op dat de asielzoeker normaal de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de asielzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen. Anderzijds is het de taak van de asielinstanties om proprio motu onderzoek te doen naar de algemene situatie in het land van herkomst (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, §§ 96 en 98).

[...]

Hoewel er derhalve enigszins een nuancering van de bewijslast in hoofde van verzoekster geldt, doet de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal géén afbreuk aan de verplichting van verzoekster om in de eerste plaats zelf te voldoen aan haar medewerkingsplicht en de relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken (quod non in voorliggend geval), noch legt het de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie op de lacunes in de bewijsvoering van de verzoekende partij zelf op te vullen. Het legt de verplichting aan de commissaris-generaal op zijn onderzoeksmiddelen in te zetten voor zover verzoekster heeft voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht en er ernstige aanwijzingen zijn dat het verzoek gegrond zou kunnen zijn, maar op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een beslissing te komen inzake het verzoek om internationale bescherming.

[...]

Aangezien verzoekster in voorliggend geval door eigen toedoen bewust verhindert dat de commissaris-generaal zich een betrouwbaar beeld kan vormen van de reële omstandigheden en situatie waarin zij verkeert, meent verweerder dat verzoekster bezwaarlijk kan volhouden dat zij voldaan heeft aan haar verplichtingen noch dat de commissaris-generaal tekort zou schieten bij de invulling van diens opdracht.

[...]

Verweerder antwoordt dat artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS bepaalt dat “[d]e ambtenaar leidt het gehoor en waakt over het goede verloop ervan. De ambtenaar beschikt over de politie van het gehoor.”

Dit brengt met zich mee dat het in fine louter aan de behandelende protection officer toekomt om in naam van de commissaris-generaal af te wegen en te beslissen welke onderwerpen en thema's aan bod zullen komen in de loop van het persoonlijk onderhoud, uiteraard afgaande op de elementen die worden aangereikt door de verzoekende partij en rekening houdend met eventuele relevante aspecten eigen aan het land van herkomst. Het behoort hierbij tevens tot de appreciatiebevoegdheid van het CGVS om uit te maken welke elementen afdoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de uitkomst van de beoordeling te schragen. Dat de waarachtigheid van verzoeksters recente herkomst in voorkomend geval geheel op de helling komt te staan door één zulk element vormt naar mening van verweerder evenwel géén schending van de motiveringsplicht of appreciatiebevoegdheid, daar het element waarvan sprake in feite steun vindt in het administratief dossier en in rechte voldoende draagkrachtig is om de vaststelling en conclusie die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft, te dragen [...].

[...]

Verwerende partij merkt volledigheidshalve op dat de procedure voor het CGVS geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve betreft. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007; RvS, nr. 98.827 van 12 september 2001). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoewel de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden is om verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud te confronteren met de vaststellingen op grond waarvan hij zinnens is een beslissing te nemen, blijkt uit het gehoorverslag niettemin dat verzoekster wel degelijk gewezen werd op de vaststellingen door het CGVS in dit verband evenals het belang ervan (CGVS, blz. 24, 25). Overigens bevinden de stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen zich in het administratief dossier, en heeft verzoekster er kennis van kunnen nemen. Zoals blijkt uit wat volgt, laat zij echter na om genoegzaam aan te tonen dat de commissaris-generaal er verkeerde, onzorgvuldige of onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid (RvV, nr. 75.599 van 21 februari 2012).

[...]

Verweerder antwoordt dat verzoeksters argument als zou zij zelf niet door de overstromingen zijn getroffen en er zodoende geen weet van had, bezwaarlijk kan worden aangenomen als een valabele verschoningsgrond. Verweerder onderstreept te dezen dat verzoekster ten overstaan van het CGVS immers heeft laten optekenen dat zij khat verhandelde sinds 2014 en in dit verband elke dag met de wagen een verplaatsing maakte naar Buurhakaba (CGVS, blz. 8, 17), terwijl uit de bestreden akte en de landeninformatie die in het administratief dossier gevoegd werd blijkt dat verzoekster "niet op de hoogte [is] van overstromingen van oktober/november 2015 die een enorme impact hadden op de omgeving waar [verzoekster] woonde en op de districtshoofdplaats Buurhakaba waar [verzoekster] dagelijks naartoe ging" terwijl "er 4500 mensen van 10 dorpen in het district Buurhakaba in de regio zich hebben verplaatst naar de stad Buurhakaba na hevige regenval die resulteerde in overstromingen" en er "ongeveer 8900 mensen ten gevolge van overstromingen in Buur Hakaba zich hebben moeten verplaatsen. Toegankelijkheid zou een uitdaging zijn geweest daar een deel van de weg en de brug vlakbij Buur Hakaba zo goed als onberijdbaar waren" ; bovendien zou "de brug in Buurhakaba [ingestort zijn] na hevige regenval" en blijkt dat "[d]e meerderheid van deze dorpen [getroffen door de overstromingen] liggen in de nabijheid van uw dorp en de districtshoofdplaats Buurhakaba." Verweerder volhardt dat de commissaris-generaal in de gegeven omstandigheden met reden besluit dat het niet aannemelijk is dat verzoekster dermate onwetend is met betrekking tot het verloop en de lokale impact van deze gebeurtenissen mocht zij toentertijd werkelijk in de kwetsieuze regio vertoefd hebben. Dat verzoekster, bevraagd met betrekking tot dergelijke zware overstromingen, daarentegen spontaan alludeert op gebeurtenissen van vóór haar huwelijk, i.e. vóór 2004 (CGVS, blz. 20), en zich wat meer recente gebeurtenissen betreft met name de droogte herinnert (CGVS, blz. 25), lijkt verwerende partij dan ook hoogst illustratief in dit verband.

[...]

Waar verzoekster aan de hand van een attest van het districtshoofd van Buurhakaba (stuk 4 inventaris verzoekschrift) evenals middels een videofragment (stuk 5 inventaris verzoekschrift) inbrengt dat de foto van de brug die figureert in de landeninformatie van het CGVS niet de brug lijkt te zijn die zij dagelijks nam ; dat er overigens meerdere bruggen zijn in en rondom Buurhakaba ; dat de brug waarop verzoekende partij doelt en die zij dagelijks gebruikte de grootste brug is die leidt naar de districtshoofdplaats Buurhakaba en deze hoe dan ook niet verwoest werd door hevige regenval in 2015 ; dat niet de grote brug die zij nam werd verwoest maar wel een veel kleinere brug die niet als "brug" maar als cave of "grot" bekend staat ; en dat de districtscommissaris overigens bevestigt dat hij verzoekster, haar ouders en kinderen kent en dat verzoekster een inwoner is van zijn district en lid van zijn stam, antwoordt verwerende partij vooreerst dat verzoeksters identiteit, familiale context, clanverband of oorspronkelijke link met de kwetsieuze regio van herkomst niet meteen betwist wordt,

doch dat verzoekster integendeel niet aantoont dat zij er sinds oktober 2015 verbleven heeft terwijl zij slechts op 21/4/2017 in België zou zijn toegekomen en op 28/4/2017 een asielaanvraag heeft ingeleid. Nu verzoekster door eigen toedoen bewust (blijft) verhinder(t)(en) dat de commissaris-generaal zich een betrouwbaar beeld kan vormen van haar reële situatie en zulks de essentie vormt van de bestreden akte, meent verweerder dat de bijkomende gezegden van de districtscommissaris (zie attest en laatste gedeelte van de video-opname waarvan infra sprake) géén bijkomende elementen bevatten die hier een ander licht op werpen.

[...]

Wat betreft het door verzoekende partij bijgebrachte videofragment, stelt verweerder vast (i) dat het fragment een opname en beelden met simultaanvertaling naar het Engels bevat van iemand die wordt voorgesteld als de genaamde [onverstaanbaar] en een van de ouderen van Buurhakaba district, die aan de hand van een aantal Belgische documenten met betrekking tot verzoeksters asielprocedure zou verwijzen naar de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, meer bepaald naar het argument dat door het CGVS wordt tegengeworpen met betrekking tot de brug in Buurhakaba die in 2015 zou zijn beschadigd ; (ii) dat de persoon in kwestie zou poneren dat de brug van Buurhakaba niet beschadigd werd in 2015 ; (iii) dat deze persoon vervolgens [vanaf 1 min 27 sec] vergezeld van enkele anderen die niet geïntroduceerd worden een bouwwerk toont dat wordt voorgesteld als “de brug van Buurhakaba”, een grote brug die er sinds tientallen jaren staat maar die zoals gezegd altijd intact gebleven zou zijn en waaraan geen schade zou kunnen worden vastgesteld ; (iv) dat deze brug volgens de verteller de enige brug zou zijn die door eenieder gekend is als de “brug van Buurhakaba” en er hierlangs geen burgers ontheemd werden ; (v) dat er door ditzelfde gezelschap vervolgens [vanaf 4 min] een ander bouwwerk wordt voorgesteld als “een erg kleine brug die beschadigd werd in 2015” ; (vi) dat deze tweede brug echter gekend staat als een cave of “grot” en niet als “brug” bestempeld wordt / kan worden, en er ook hierlangs geen burgers ontheemd werden terwijl er “gezegd wordt dat er 9 miljoen [sic] burgers ontheemd werden” ; (vii) dat het fragment vervolgens [vanaf 5 min 10 sec] een opname en beelden bevat waarvan de geluidsband werd gesynchroniseerd (gedubbed) naar het Engels (terwijl de oorspronkelijke gezegden niet langer hoorbaar of verifieerbaar lijken) van iemand die zich (volgens de vertaling) zou voorstellen als de commissaris van Buurhakaba en zou attesteren dat verzoekster een van de inwoners is van Buurhakaba district, dat hij haar ouders zou kennen evenals haar kinderen, dat verzoekster tot dezelfde stam zou behoren, evenals dat de brug van Buurhakaba nooit zou zijn beschadigd in 2015, dat er daarentegen wel een kleine [onverstaanbaar] zou zijn die beschadigd werd, maar dat deze [onverstaanbaar] geen brug genoemd kan worden, dat er hierlangs overigens geen mensen ontheemd werden. Nog volgens de gesynchroniseerde vertaling zou diezelfde persoon het Belgische Koninkrijk tot slot verzoeken om verzoekende partij te aanvaarden als vluchteling.

[...]

Daar gelaten de neergelegde opname – die duidelijk tot stand gekomen is nadat verzoekster kennis genomen heeft van de bestreden akte en aldus gesolliciteerd is met het oog op het doen “aanvaarden als vluchteling” van verzoekende partij “door het Belgische Koninkrijk” zoals de sprekers schijnbaar uitdrukkelijk laten optekenen – op zich niet toelaat om duidelijke conclusies te trekken wat betreft de identiteit, persoon, hoedanigheid of betrouwbaarheid van de personen die erin figureren, noch wat betreft de plaats of omstandigheden waarin de beelden tot stand zijn gekomen, de specificiteit of locatie van de diverse bouwwerken die de revue passeren, of wat betreft de schade die de regio in kwestie al dan niet opgelopen heeft naar aanleiding van markante overstromingen enkele jaren geleden, merkt verweerder op dat dit nieuwe element niet van aard is om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing noch, bij uitbreiding, aan de conclusie die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft met betrekking tot (de ongeloofwaardigheid van) verzoeksters recente herkomst.

[...]

Rest immers de vaststelling dat verzoekster, bevraagd met betrekking tot de kwestie van de brug te Buurhakaba (gehoorverslag CGVS, blz. 24, 25) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS niet de minste allusie maakte op eventuele “meerdere bruggen” ter plaatse, noch enige taalkundige nuance (“brug” versus “grot”) opperde. Overigens vermeldt de landeninformatie waarvan bijlage in het administratief dossier met betrekking tot de weerkundige gebeurtenissen van oktober / november 2015 niet mis te verstane bewoordingen zoals torrential rain of “stortregen”, flash flood of “stortvloed”, widespread flooding of “wijdverspreide overstromingen”, uninterrupted rain for [...] days of “ononderbroken regen gedurende [...] dagen”, met significante verkeershinder, transporthinder en ontheemding van tal van personen en families in de streek tot gevolg, waar verzoekster überhaupt niet van op de hoogte bleek te zijn [...]. Behoudens een vage verwijzing naar “verschillende redenen waarom verzoekster niet op de hoogte bleek van de regenval in oktober / november 2015”, ontwaart verwerende partij géén nieuwe elementen die als geldige reden kunnen worden aangenomen voor zulk een lacune, waardoor de essentie van het argument vervat in de bestreden beslissing onverkort overeind blijft.

[...]

Verweerder antwoordt dat een en ander inderdaad intrinsiek verweven is, doch waar verzoekende partij poneert dat het CGVS haar asielrelaas aanneemt, stelt verweerder vast dat deze stelling feitelijke grondslag mist, waar de aangevochten beslissing besluit dat “[g]elet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Buurhakaba gelegen in de regio Gedo. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jamecada-Dheenta in het district Buurhakaba heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio in 2017 hebben voorgedaan.”

[...]

Uit deze passage kan duidelijk worden afgeleid dat de commissaris-generaal verzoeksters beweerde verblijf in haar regio van herkomst sinds (minstens) oktober – november 2015 tot haar vertrek in april 2017 niet kan aannemen, hetgeen logischerwijze soortgelijke gevolgen heeft voor de beoordeling van de waarachtigheid van de aangehaalde vluchtmotieven die verzoekende partij integraal binnen dit tijdsbestek situeert. Bij gebrek aan dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen die van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot verzoeksters recente herkomst op te heffen, kan het gegeven als zou verzoekster een relaas hebben uiteengezet dat a priori “moeilijk te weerleggen” zou zijn, op zich bezwaarlijk volstaan om alsnog te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Zulks zou daarenboven in strijd zijn met artikel 48/6 Vreemdelingenwet, dat zelfs in geval van het verlenen van het “voordeel van de twijfel” een aantal cumulatieve voorwaarden vervuld moeten zijn, waarbij verzoeksters verklaringen o.m. niet in strijd mogen zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag en er is vast komen te staan dat verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, quod non in voorliggend geval.

[...]

Verweerder antwoordt vooreerst dat artikel 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat “[h]et feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” Voor zover verzoekende partij derhalve poneert dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat zij in geval van terugkeer geen vervolging of ernstige schade meer zal lopen “in welke vorm dan ook”, mist dit argument juridische grondslag daar de bewijslast in hoofdte van het CGVS te dezen louter beperkt is tot de aard of het type van de reeds geleden vervolging of ernstige schade.

[...]

Verwerende partij benadrukt voorts dat de “goede redenen” om aan te nemen dat de situatie van misbruik waarvan verzoekster het slachtoffer is geworden in Somalië “zich niet opnieuw zal voordoen” volgen uit het gegeven dat er blijkens de geschetste omstandigheden bovenal een onfortuinlijke samenloop van omstandigheden aan de basis ligt van het tragische voorval, waar verzoekster ten overstaan van het CGVS enerzijds heeft laten optekenen dat zij in 2009 tijdens haar zwangerschap seksueel misbruikt werd door een willekeurige man bij het sprokkelen van brandhout (CGVS, blz. 21, 22) terwijl verzoekster anderzijds in de voorbereidende vragenlijst op de DVZ heeft toegelicht dat het om “gewone veehouders” ging die haar bij het vergaren van hout hebben misbruikt en deze door Al Shabaab werden veroordeeld tot 100 zweepslagen (cf. Vragenlijst CGVS, vraag 5).

[...]

Belangrijk is volgens verwerende partij evenwel des te meer dat er géén enkele verdere concrete aanwijzing voorhanden is waaruit kan blijken dat verzoekster – behoudens de door haar uiteengezette doch ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven of problemen met Al Shabaab in 2017 – sinds het voorval in 2009 (soortgelijke) moeilijkheden met de betrokkenen zou hebben gekend ; integendeel blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij de draad nadien terug heeft opgenomen en haar leven met haar echtgenoot heeft voortgezet, het leven heeft geschonken aan 4 kinderen (2009, 2010, 2011 en 2013) (CGVS, blz. 21) en zich vanaf 2014 door het vervoeren en verhandelen van khat om in levensonderhoud te voorzien dagelijks in de publieke sfeer begeven heeft (CGVS, blz. 8, 17).

[...]

Waar verzoekster voorhoudt Somalië slechts in april 2017 te hebben verlaten (terwijl het CGVS van oordeel is dat verzoeksters herkomst sinds, minstens, oktober 2015 geenszins vast staat), kan zij volgens verwerende partij in de gegeven omstandigheden bezwaarlijk volhouden dat het voorval anno 2009 waarvan sprake kan worden aangemerkt als een element dat actueel het verlenen van internationale bescherming zou wettigen.

Voor zover verzoekster tot slot landeninformatie bijvoegt waaruit een wijdverbreide praktijk van seksueel misbruik in Somalië zou blijken, meent verweerder dat zulks op zich niet kan volstaan om in casu te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het geheel van de door verzoekster verstrekte elementen met betrekking tot haar persoonlijke levensloop en situatie verzet zich naar mening van verweerder immers tegen zulk een conclusie.

[...]

Waar verzoekster wijst op haar kwetsbaar profiel en dat het CGVS ertoe gehouden is om hier op gepaste wijze rekening mee te houden tijdens het procedureverloop, antwoordt verwerende partij dat verzoekster de mogelijkheid werd geboden om een protection officer en tolk van een bepaald geslacht te vragen waarop zij antwoordde "geen voorkeur" (Vragenlijst CGVS, vraag 6) ; dat zij op de zetel van het CGVS werd gehoord in het bijzijn van haar raadvrouw, die de mogelijkheid had om bijkomende stukken neer te leggen en / of aanvullende opmerkingen te maken ; dat er bij het persoonlijk onderhoud en de beoordeling rekening werd gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst evenals de individuele situatie van verzoekster ; dat het persoonlijk onderhoud overigens volgens een duidelijke structuur is verlopen waarbij door de protection officer de nodige toelichting werd verschaft bij de opzet, context en bedoeling ervan, en er onder meer gebruikt gemaakt werd van zogenaamde "open" vragen waarbij verzoekster in mogelijkheid verkeerde om haar motieven op een voor haar gepaste wijze (eigen woorden, eigen ritme...) kenbaar te maken ; dat uit de schriftelijke weerslag van het gehoor geenszins kan blijken dat de normale verloop van de interactie op enigerlei moment in het gedrang zou zijn gekomen omwille van verzoeksters kwetsbaar profiel ; dat verzoekende partij tot slot géén psycho-medische stavingsstukken heeft bijgebracht waaruit anderszins zou kunnen blijken dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om op volwaardige wijze aan de procedure of het persoonlijk onderhoud dat er een essentieel onderdeel van uitmaakt, deel te nemen.

[...]

Verzoekster laat daarentegen na om op concrete wijze te duiden op welke wijze zij zogenaamd niet in de mogelijkheid verkeerde of niet in de gelegenheid werd gesteld om op volwaardige wijze, i.e. op functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen teneinde haar motieven op dienstige wijze kenbaar te maken. Verzoeksters betoog blijft beperkt tot een algemene, theoretische stellingname, doch zij laat na om specifiek te verduidelijken op welke wijze of in welke mate de bestreden beslissing, of het procedureverloop dat ervan aan de basis ligt, onvoldoende rekening houden met haar persoonlijke situatie en omstandigheden.

[...]

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.1.4. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met een psychologisch attest van psycholoog M. Jeulin van 20 maart 2018 en een medisch attest van dokter M. Caillet van 20 februari 2018. Deze attesten beschrijven de psychologische en fysieke gevolgen die verzoekster tot op vandaag ondervindt van de gebeurtenissen die zij onderging in Somalië.

2.2. De Raad onderzoekt verzoeksters verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, treedt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal bij dat de relevante elementen van een asielaanvraag verzoeksters verklaringen zijn en alle relevante documenten over haar identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" is een dergelijk "relevant" gegeven bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters doen en laten, verblijfplaats(en) en omstandigheden vóór haar komst naar België zijn wezenlijke aspecten bij het beantwoorden van de vraag of zij een nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal stelt terecht dat niet alleen omdat een verblijf en juridisch statuut in een derde land zich mogelijks verzetten tegen de toekenning van zulk een bescherming, maar ook omdat het géénszins uitgesloten is dat verzoekster reeds elders in Somalië op duurzame wijze verbleef (en nationale bescherming genoot), temeer daar de globale (veiligheid)situatie in Somalië regionaal op

significante wijze kan verschillen. De bestreden beslissing steunt op het motief dat *“het niet volstaat om louter te verwijzen naar [de] Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van [de] asielaanvraag van uitermate groot belang is dat [verzoekster] een duidelijk zicht geeft op [haar] eerdere verblijfsplaatsen voor haar komst naar België”*. Verzoekster kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat het asielrelaas niet in twijfel wordt getrokken, noch dat het recent verblijf helemaal geen doorslaggevende rol kan spelen.

Verzoekster kan geen aannemelijke verklaring geven voor de vaststellingen in de bestreden beslissing over de periode van anderhalf jaar geleden, namelijk de overstromingen van oktober-november 2015, zodat het niet wordt aangenomen dat zij uit Somalië, meer bepaald uit haar geboortedorp Jamecada-Dheenta in het district Buurhakaba in de regio Bay, is vertrokken op 10 april 2017. Zelfs indien verzoeksters verblijf tot oktober 2015 niet in vraag wordt gesteld en zij de herkomstvragen tot dan wist te beantwoorden, staat het voor de Raad vast dat verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen over haar recente plaatsen van verblijf haar algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloeden. Een verwijzing naar alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster, zonder hierop concreet in te gaan, maakt verzoeksters asielrelaas niet aannemelijk. Waar verzoekster bekritiseert dat geen andere recente incidenten in verzoeksters regio werden bevestigd, brengt zij thans ook geen relevante nieuwe verklaringen bij die haar kennis van haar regio op dit vlak kunnen staven. Het belang ervan werd verzoekster overigens meermaals uitgelegd (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 1; DVZ-verklaring, stuk 15; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3, 25).

Verzoekster herhaalt in wezen dat zij heeft verklaard dat zij khat verhandelde sinds 2014 en daarvoor elke dag met de wagen een verplaatsing maakte naar de districtshoofdplaats Buurhakaba (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8 en 17). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier (landeninformatie, stuk 14, nrs. 1-6) blijkt dat verzoekster *“niet op de hoogte [is] van overstromingen van oktober/november 2015 die een enorme impact hadden op de omgeving waar [verzoekster] woonde en op de districtshoofdplaats Buurhakaba waar [verzoekster] dagelijks naartoe ging”* terwijl *“er 4500 mensen van 10 dorpen in het district Buurhakaba in de regio zich hebben verplaatst naar de stad Buurhakaba na hevige regenval die resulteerde in overstromingen”* en er *“ongeveer 8900 mensen ten gevolge van overstromingen in Buur Hakaba zich hebben moeten verplaatsen. Toegankelijkheid zou een uitdaging zijn geweest daar een deel van de weg en de brug vlakbij Buur Hakaba zo goed als onberijdbaar waren”*. Er wordt ook vermeld dat *“de brug in Buurhakaba [ingestort zijn] na hevige regenval”* en dat *“[d]e meerderheid van deze dorpen [getroffen door de overstromingen] liggen in de nabijheid van uw dorp en de districtshoofdplaats Buurhakaba.”* De Raad volgt de commissaris-generaal dat in de gegeven omstandigheden het niet aannemelijk is dat verzoekster dermate onwetend is met betrekking tot het verloop en de lokale impact van deze gebeurtenissen mocht zij toen werkelijk in haar voorgehouden regio van herkomst geweest zijn. Verzoekster, ondervraagd over dergelijke zware overstromingen, alludeert echter spontaan op gebeurtenissen van vóór haar huwelijk, dat plaatsvond vóór 2004 (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20), en herinnert zich wat meer recente gebeurtenissen over de droogte (*Ibid.*, p. 25). Dit bewust ontwijken van relevante elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming versterkt enkel de vaststelling dat verzoekster de ware toedracht van haar verzoek tracht te verhullen. Het feit dat verzoeksters advocaat op het einde van het CGVS-interview nog opgemerkt heeft dat een enkel element niet voldoende is om het recent verblijf in twijfel te trekken, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Ook de nota van het BCHV en het CGVS-gehoorhandvest betreft (verzoekschrift, stukken 2 en 3), werpen geen ander licht werpen op verzoeksters verklaringen, te meer zij niet aantoon hoe deze documenten juridisch afdwingbaar zouden zijn in voorliggende zaak.

Verzoekster die bewust verhindert dat een betrouwbaar beeld kan worden gevormd van haar reële situatie, kan zich daarom evenmin beroepen op de bijkomende verklaringen van de districtscommissaris (verzoekschrift, stuk 4). De Raad merkt op dat dit document een kopie van 12 september 2017 is die zelfs niet werd ondertekend. Ook de verdere inhoud komt in zeer grote mate gekunsteld over door de fouten in de spelling en grammatica. Dergelijk document doet enkel verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas. Wat het videofragment op de cd-rom betreft (verzoekschrift, stuk 5) stelt de Raad vast dat verzoekster betoogt dat de foto van de brug in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 6) niet de brug lijkt te zijn die zij dagelijks nam. De Raad sluit zich wat dit stuk betreft aan bij het standpunt in de nota met opmerkingen: *“Daargelaten de neergelegde opname – die duidelijk tot stand gekomen is nadat verzoekster kennis genomen heeft van de bestreden akte en aldus gesolliciteerd is met het oog op het doen “aanvaarden als vluchteling” van verzoekende partij “door het Belgische Koninkrijk” zoals de sprekers schijnbaar uitdrukkelijk laten optekenen – op zich niet toelaat om duidelijke conclusies te trekken wat betreft de identiteit, persoon, hoedanigheid of*

betrouwbaarheid van de personen die erin figureren, noch wat betreft de plaats of omstandigheden waarin de beelden tot stand zijn gekomen, de specificiteit of locatie van de diverse bouwwerken die de revue passeren, of wat betreft de schade die de regio in kwestie al dan niet opgelopen heeft naar aanleiding van markante overstromingen enkele jaren geleden, merkt verweerder op dat dit nieuwe element niet van aard is om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing noch, bij uitbreiding, aan de conclusie die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft met betrekking tot (de ongeloofwaardigheid van) verzoeksters recente herkomst. [...]

Rest immers de vaststelling dat verzoekster, bevraagd met betrekking tot de kwestie van de brug te Buurhakaba (gehoorverslag CGVS, blz. 24, 25) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS niet de minste allusie maakte op eventuele "meerdere bruggen" ter plaatse, noch enige taalkundige nuance ("brug" versus "grot") opperde. Overigens vermeldt de landeninformatie waarvan bijlage in het administratief dossier met betrekking tot de weerkundige gebeurtenissen van oktober / november 2015 niet mis te verstane bewoordingen zoals torrential rain of "stortregen", flash flood of "stortvloed", widespread flooding of "wijdverspreide overstromingen", uninterrupted rain for [...] days of "ononderbroken regen gedurende [...] dagen", met significante verkeershinder, transporthinder en ontheemding van tal van personen en families in de streek tot gevolg, waar verzoekster überhaupt niet van op de hoogte bleek te zijn [...]. Behoudens een vage verwijzing naar "verschillende redenen waarom verzoekster niet op de hoogte bleek van de regenval in oktober / november 2015", ontwaart verwerende partij géén nieuwe elementen die als geldige reden kunnen worden aangenomen voor zulk een lacune, waardoor de essentie van het argument vervat in de bestreden beslissing onverkort overeind blijft."

Verzoeksters kritiek dat zij zelf niet werd getroffen door de overstromingen en dat zij hier geen weet van heeft, is daarom niet ernstig. Waar zij spontaan ingaat op de droogte in haar regio, omdat het vooral de droogte is die haar is bijgebleven, want heel Somalië wordt al enkele jaren getroffen door ernstige droogte (verzoekschrift, stuk 6), merkt de Raad op dat dit blijkens de informatie inderdaad een gegeven is dat niet specifiek verzoeksters voorgehouden regio betreft. En dit maakt het niet relevant als element ter staving van verzoeksters herkomst. Verzoekster diende in elk geval op de hoogte te zijn van de regenval in oktober-november 2015, mocht zij toen werkelijk in haar voorgehouden regio van herkomst geweest zijn. Dit is *in casu* niet het geval en heeft als logisch gevolg dat de waarachtigheid van de aangehaalde vluchtmotieven die verzoekster integraal binnen dit tijdsbestek situeert, niet aannemelijk is. De Raad sluit zich aan bij de zienswijze van de commissaris-generaal dat *"Bij gebrek aan dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen die van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot verzoeksters recente herkomst op te heffen, kan het gegeven als zou verzoekster een relaas hebben uiteengezet dat a priori "moeilijk te weerleggen" zou zijn, op zich bezwaarlijk volstaan om alsnog te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Zulks zou daarenboven in strijd zijn met artikel 48/6 Vreemdelingenwet, dat zelfs in geval van het verlenen van het "voordeel van de twijfel" een aantal cumulatieve voorwaarden vervuld moeten zijn, waarbij verzoeksters verklaringen o.m. niet in strijd mogen zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag en er is vast komen te staan dat verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, quod non in voorliggend geval."*

Wat verzoeksters verkrachting in 2009 betreft, stelt de Raad vast dat zij deze gebeurtenis onmiddellijk verbindt met de zwangerschap van haar derde kind, M. (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2). De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters verklaringen over de verkrachting, omdat uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt, immers blijkt dat zij door de bevalling (verzoekster verklaarde zes kinderen te hebben (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 7, vraag 16)) en de besnijdenis bepaalde blijvende letsels vertoont (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 1). Gelet op bovenstaande vaststellingen over verzoeksters algemene geloofwaardigheid, samen met het attest van arts L. Focsa van 4 augustus 2017 (*Ibid.*), aanvaardt de Raad dit onderdeel van verzoeksters asielrelaas niet als voldoende aannemelijk. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vindt daarom geen toepassing. Verzoeksters verwijzing naar objectieve landeninformatie dat verkrachting wijdverspreid is in Somalië (verzoekschrift, stukken 7 en 8), is onvoldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas op dit punt te herstellen.

Uit het door verzoekster neergelegde medische attest (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13) blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) type II heeft ondergaan. De Raad merkt op dat verzoekster noch bij aanvang van de asielprocedure, noch tijdens het CGVS-interview, noch in haar verzoekschrift, enige *"persoonlijke"* vrees voor vervolging omwille van haar VGV formuleerde. Indien zij dergelijke vrees koestert, mag van haar weldegelijk verwacht worden dit te melden.

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het thans voorliggende medische attest (aanvullende nota, stuk 2) spreekt van een VGV type III verminking en een de-infibulatie. Verzoekster maakt echter op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. Waar verzoekster verklaarde dat zij de besnijdenis van haar dochters vreest die nog in Somalië zijn (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2), moet de Raad vaststellen dat deze zich in Somalië zouden bevinden en bijgevolg geen beroep kunnen doen op internationale bescherming in de voorliggende zaak. Wat het psychologisch attest betreft (aanvullende nota, stuk 1), merkt de Raad op dat uit het attest louter blijkt dat verzoekster te kampen heeft met psychische problemen, doch dit vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan.

Waar verzoekster weliswaar staft dat zij een medische behandeling geniet in België, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat een bepaalde ziekte geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor als bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (zie ook HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, ECLI:EU:C:2014:2452, "*Mohamed M'Bodj/Belgische Staat*"). Verzoeksters medische problemen doen overigens geen afbreuk aan de thans bevestigde concrete motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, namelijk in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds.

Bijgevolg volstaat een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit niet, maar moet er enig verband met de persoon aannemelijk worden gemaakt. Verzoekster maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in of feitelijke herkomst uit Somalië.

Verzoekster werd in de loop van de CGVS-interviews uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden verblijfplaatsen in of feitelijke herkomst uit Somalië en er werd verzoekster meermaals de kans gegeven om de waarheid te vertellen over haar werkelijke verblijfplaatsen (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 1; DVZ-verklaring, stuk 15; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3, 25).

Verzoekster geeft geen inzicht onder welke omstandigheden zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België werkelijk heeft verbleven en biedt geen correct zicht op haar werkelijke achtergrond en leefsituatie in Somalië.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet de waarheid heeft verteld over verschillende relevante elementen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Door bewust de ware toedracht van deze punten, die de kern van een asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt verzoekster bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoekster ontwikkelt op dit punt overigens geen enkele grief in het verzoekschrift.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP